

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.190 van 23 juni 2016
in de zaak A. 218.221/VII-39.593.**

In zake : 1. de VZW FOYER DE LORK
 2. de VZW WOONZORGZONE DE KOUTER
 3. de VZW VULPIA VLAANDEREN
 4. de VZW VILLA TER MOLEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Roggen
 kantoor houdend te 3530 Houthalen
 Greenville - Centrum Zuid 1111
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 januari 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van de vzw ‘Foyer De Lork’ tegen het besluit betreffende het woonzorgcentrum Residentie De Ravestein, 3191 Boortmeerbeek, van de administrateur-generaal van 26 juni 2015;
- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van de vzw ‘Foyer de Lork’, Acaciastraat 6/A in 2440 Geel, tegen het besluit betreffende het woonzorgcentrum gelegen langs de Kogelstraat in 3590 Diepenbeek, van de administrateur-generaal van 26 juni 2015;

- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van de vzw ‘Foyer de Lork’, Acaciastraat 6/A in 2440 Geel, tegen het besluit betreffende de voorziening gelegen op een terrein gelegen Rooierheidestraat in 3590 Diepenbeek, van de administrateur-generaal van 26 juni 2015;
- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van de vzw ‘Foyer de Lork’, Acaciastraat 6/4/ in 2440 Geel, tegen het besluit betreffende ‘Berkenhof’, gelegen Paardskerkhofstraat 59 in 3870 Heers, van de administrateur-generaal van 26 juni 2015;
- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van de vzw ‘Woonzorgzone De Kouter’ tegen het besluit van de administrateur-generaal van 26 juni 2015;
- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van de vzw ‘Vulpia Vlaanderen’, Leopoldstraat 48 in 2920 Kalmthout, tegen het besluit van de administrateur-generaal van 26 juni 2015;
- Het besluit van 15 december 2015 betreffende het bezwaar van vzw ‘Villa Ter Molen’ tegen het besluit van de administrateur-generaal van 26 juni 2015”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Anja Somers heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 juni 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Jan Roggen en Laura Sallaerts, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en advocaten Bart Staelens en Samuel Mens, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij besluit van 24 april 2015 bepaalt de Vlaamse regering het maximaal aantal te erkennen woongelegenheden voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf in het kader van de erkenningskalender.

3.2. De verzoekende partijen zijn uitbaters van woonzorgcentra en centra voor kortverblijf en beogen in de nabije toekomst bijkomende woongelegenheden in woonzorgcentra en/of centra voor kortverblijf te realiseren en uit te baten. De verzoekende partijen dienen een erkenningskalender in voor de erkenning van in totaal 1052 woongelegenheden “woonzorgcentrum en kortverblijf”.

3.3. Op 29 april 2015 neemt de administrateur-generaal van het Agentschap Zorg en Gezondheid vier beslissingen: een besluit tot bepaling van de erkenningskalender voor het woonzorgcentrum De Bleuk te Herk-de-Stad, een besluit tot afwijzing van de erkenningskalender voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf, een besluit tot bepaling van de erkenningskalender voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf en een besluit tot bepaling van de erkenningskalender voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf waarbij in een derde artikel wordt bepaald dat de voorafgaande vergunning en de bijhorende erkenningskalender van rechtswege vervallen als binnen drie jaar na de datum van de voorafgaande vergunning niet het bewijs werd geleverd dat een stedenbouwkundige vergunning werd verkregen of aangevraagd.

3.4. De verzoekende partijen dienen hiertegen bezwaar in bij het Agentschap Zorg en Gezondheid. Er wordt eveneens een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging ingediend bij de Raad van State (gekend onder het nummer G/A 216.182/VII-39.407). De vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 233.658 van 28 januari 2016.

3.5. Bij besluit van 26 juni 2015 van de administrateur-generaal van het Agentschap Zorg en Gezondheid worden de hogervermelde besluiten van 29 april 2015 ingetrokken. Op dezelfde datum neemt de administrateur-generaal van het Agentschap Zorg en Gezondheid een nieuw besluit tot goedkeuring, wijziging of afwijzing van erkenningskalenders voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf. De verzoekende partijen dienen hiertegen een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij de Raad van State (gekend onder het nummer G/A 216.605/VII-39452). Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing werden verworpen bij arrest nr. 233.659 van 28 januari 2016 wegens voorbarig.

3.6. Op 16 juli respectievelijk 22 juli 2015 dienen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013 betreffende de voorafgaande vergunning voor centra voor kortverblijf en woonzorgcentra en tot wijziging van de regels betreffende de voorafgaande vergunning en de erkenning van die centra (hierna: besluit van 20 december 2013) een bezwaarschrift in tegen het besluit van 26 juni 2015. In het kader van de bezwaarprocedure worden de verzoekende partijen gehoord door de Adviescommissie voor Voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en Kandidaat-pleegzorgers (hierna: Adviescommissie).

3.7. De Adviescommissie bezorgt op 27 oktober 2015 haar negatief advies omtrent de bezwaarschriften van de verzoekende partijen aan het Agentschap Zorg en Gezondheid. De Adviescommissie is - samengevat - van oordeel dat zij, als orgaan van actief bestuur, geen toepassing kan maken van artikel 159 van de grondwet. Op de argumenten in verband met de onwettigheid

van het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013 en het besluit van de Vlaamse regering van 24 april 2015 betreffende het maximale aantal te erkennen woongelegenheden voor woonzorgcentra en centra voor kortverblijf in het kader van de erkenningskalender (hierna: besluit van 24 april 2015) wordt daarom niet ingegaan. Voorts is de Adviescommissie van oordeel dat het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013 en het besluit van de Vlaamse regering van 24 april 2015 correct worden toegepast in de bestreden beslissing. In hetzelfde advies bekritiseert de Adviescommissie het systeem van de erkenningskalenders:

“[...] de toepassing van de erkenningskalender op het terrein veel onzekerheid en onbegrip veroorzaakt, niet het minst met betrekking tot de financiële implicaties ervan. Het niet, slechts gedeeltelijk of pas later kunnen exploiteren van eerder toegezegde en soms ook gesubsidieerde woongelegenheden in de ouderenzorg is voor een initiatiefnemer die te goeder trouw zijn engagementen nakomt, problematisch te noemen. De invoering van een erkenningskalender mag dan ingegeven zijn door een gewenste budgetbeheersing voor de overheid, de gevolgen op het terrein dreigen voor met hun bouwwerken al ver(der) gevorderde exploitanten een serieuze streep door de rekening te worden. Hoewel de commissie zich, zoals hoger uiteengezet, niet kan uitspreken over de wettelijkheid van de besluiten die aan de individuele BAG's ten grondslag liggen, deelt ze wel de terechte bekommernis zoals die haar door de meeste de verzoekende partijen zijn voorgelegd”.

3.8. Op 15 december 2015 neemt de Administrateur-generaal van het Agentschap Zorg en Gezondheid een besluit betreffende bezwaren die door de verzoekende partijen werden ingediend en waarbij de besluiten van 26 juni 2015 worden bevestigd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

IV. Grondvoorwaarden voor het bevelen van de schorsing

4. Luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de

beslissing prima facie kan verantwoorden.

V. Spoedeisendheid

Standpunten van de partijen

5. De verzoekende partijen gaan ervan uit dat zij in het kader van een annulatieprocedure geen tijdige uitspraak kunnen bekomen, terwijl dit nochtans noodzakelijk is teneinde een ernstig risico op grote schade te vermijden. Zij zetten uiteen dat zij ingevolge de bestreden beslissingen geconfronteerd worden met een situatie van zeer grote rechtsonzekerheid: de realisatie van de projecten in Boortmeerbeek, Diepenbeek (Kogel en Ter Rooierheide), Heers, Oud-Heverlee, Stabroek en Lierde waarvoor zij een voorafgaande vergunning hebben bekomen, zakelijke rechten op gronden hebben verworven, bouwplannen hebben opgemaakt, stedenbouwkundige vergunningen hebben aangevraagd en bekomen en in twee gevallen zelfs een gunstig advies van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (hierna: VIPA)-coördinatiecommissie hebben bekomen, is uiterst onzeker geworden.

Voor alle verzoekende partijen geldt in het algemeen dat het Woonzorgdecreet hen verplicht om zwaar te investeren om een voorafgaande vergunning te verkrijgen en te behouden.

Het besluit van 24 april 2015 beperkt om louter budgettaire redenen het aantal te erkennen woongelegenheden voor de periode 2015-2017 tot 7.024, wetende dat er 11.006 aanvragen waren ingediend. Bovendien machtigt dit besluit de administrateur-generaal enkel om de erkenningskalender in te vullen voor de jaren 2015 tot en met 2018 waardoor 2593 woongelegenheden moesten worden afgewezen.

Individueel worden de erkenningskalenders op onwettige wijze afgewezen of verschoven door de besluiten van 26 juni 2015.

Niettegenstaande de Vlaamse regering de geldigheidsduur van de voorafgaande vergunning heeft verlengd tot 31 december 2020, heeft zij ook beslist dat er voor 2018 en 2019 geen erkenningskalenders kunnen worden ingediend. Daardoor kunnen de afgewezen woongelegenheden ten vroegste in 2020 op de erkenningskalender worden geplaatst. Voor 2020 zijn overeenkomstig het besluit van 24 april 2015 evenwel slechts 1.389 plaatsen voorzien op de erkenningskalender. Dit is volgens de verzoekende partijen niet voldoende om rechtszekerheid te bieden voor alle 2.593 woongelegenheden waarvoor reeds een aanvraag werd ingediend. Zij verwachten dat er nog een groot aantal bijkomende aanvragen zullen worden ingediend. Er is niet voorzien in een voorrangsregeling voor de projecten waarvoor reeds een aanvraag werd ingediend.

Hierdoor worden alle verzoekende partijen geconfronteerd met een situatie waarbij het totaal onzeker is of voor het verval van de voorafgaande vergunning op 1 januari 2021 een plaats op de erkenningskalender kan worden verzekerd en een erkenning kan worden bekomen.

De eerste verzoekende partij is in een totaal onzekere en onwerkbare situatie beland ten gevolge van de bestreden beslissing. Zij heeft immers op 11 september 2014 een stedenbouwkundige vergunning verkregen voor de bouw van een nieuw woonzorgcentrum met 73 woongelegenheden (40 woongelegenheden vervangingsniewbouw en 33 woongelegenheden uitbreiding), een centrum voor kortverblijf en een aantal assistentiewoningen. VIPA gaf op 20 april 2015 toestemming voor de bouw van dit woonzorgcentrum. Ingevolge de bestreden beslissingen is het echter totaal onzeker of die vergunning kan worden uitgevoerd aangezien de afwijzing van de erkenningskalender voor de uitbreiding met 33 woongelegenheden (4de kwartaal 2017) werd bevestigd, de erkenningskalender voor 2018 reeds volledig werd ingevuld en er voor 2019 geen erkenningskalender kan worden ingediend. Ook voor 2020 bestaat er geen

zekerheid.

Indien de eerste verzoekende partij het verval van de stedenbouwkundige vergunning wil vermijden dan dienen de werken te worden aangevat op 11 september 2016. Ook het feit dat de woongelegenheden kortverblijf op de erkenningskalender werden geplaatst voor het vierde kwartaal 2018 vereist dat uiterlijk eind 2016 de werken kunnen worden aangevat. Indien niet tijdig een erkenning wordt aangevraagd voor de woongelegenheden die op de erkenningskalender werden geplaatst, dan dreigt immers het verval van de voorafgaande vergunning.

Voor 11 september 2016 dient eerste verzoekende partij een beslissing te nemen in verband met de bouwwerken waarbij elke optie voor onzekerheid zorgt en dit terwijl reeds 800.000 euro werd geïnvesteerd. Het gehele woonzorgcentrum bouwen betekent dat het voor een deel van het gebouw onzeker blijft wanneer en of het ooit in gebruik kan worden genomen. Slechts een gedeelte van het woonzorgcentrum bouwen is niet voorzien in de stedenbouwkundige vergunning en doet de vraag rijzen naar het rendabele karakter ervan. Indien de werken niet worden aangevat dan vervalt de voorafgaande vergunning voor de woongelegenheden kortverblijf omdat deze woongelegenheden op de erkenningskalender werden opgenomen en er niet tijdig een erkenning werd aangevraagd.

De derde verzoekende partij wordt met een gelijkaardig probleem geconfronteerd voor haar project te Lierde waarbij de eerste 30 woongelegenheden woonzorgcentrum op de erkenningskalender worden geplaatst voor het vierde kwartaal van 2017, de volgende 30 woongelegenheden op de erkenningskalender worden geplaatst voor het vierde kwartaal van 2018 en de erkenningskalender voor de laatste 35 woongelegenheden wordt afgewezen. De derde verzoekende partij raakt zo ook verzeild in een totaal onhaalbare situatie inzake fasering van de bouwwerken en in gebruik nemen van de nieuwe woongelegenheden.

De stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor een woonzorgcentrum met 95 woongelegenheden. Op dit ogenblik is er echter geen enkele zekerheid dat ook de 35 laatste woongelegenheden kunnen worden erkend. Er is niet in een fasering voorzien voor de werken.

De eerste 60 woongelegenheden dienen gelijktijdig te worden gerealiseerd terwijl slechts de helft onmiddellijk in gebruik zal kunnen worden genomen terwijl de andere helft slechts eind 2018 in aanmerking komt voor erkenning. Dit leidt tot een praktisch haast onwerkbaar situatie en een vertraagde ingebruikname van woongelegenheden in een regio waar op vandaag geen enkele residentiële voorziening voor ouderenzorg werkzaam is.

De laatste 35 woongelegenheden werden niet op de erkenningskalender geplaatst waardoor de bouwwerken niet kunnen worden aangevat en de stedenbouwkundige vergunning voor deze woongelegenheden mogelijks zal vervallen of indien de woongelegenheden wel worden gerealiseerd bestaat de kans dat ze niet in gebruik kunnen worden genomen wat enorme schade met zich brengt voor de derde verzoekende partij.

De bouwwerken zullen volgens de verklaring van de architect ongeveer 20 maanden in beslag nemen.

Bijgevolg dient de derde verzoekende partij een beslissing te nemen voor de zomer van 2016 waarbij elke optie risico's of schade met zich meebrengt zoals ook uiteengezet voor de eerste verzoekende partij.

Enkel een schorsing van de bestreden beslissing is van aard om op korte termijn meer rechtszekerheid te bieden zodat de verzoekende partijen met kennis van zaken een beslissing kunnen nemen omtrent de start van de bouwwerken.

De vierde verzoekende partij stelt dat zij wordt geconfronteerd met een soortgelijke situatie. Voor het project in Stabroek zullen de bouwplannen substantieel moeten worden gewijzigd. In eerste instantie zullen slechts 38 woongelegenheden gerealiseerd kunnen worden zonder dat zeker is of en op welke termijn de overige 21 woongelegenheden in gebruik zullen kunnen worden genomen. Zelfs zonder deze onzekerheid, heeft de opname van slechts een gedeelte van de voor het project voorziene en toegestane woongelegenheden in de erkenningskalender bovendien in elk geval een aanzienlijke invloed op de rentabiliteit/leefbaarheid van het project aangezien voor de woongelegenheden die wel in de erkenningskalender werden opgenomen, ook effectief de erkenning moet worden aangevraagd in het toegekende kwartaal.

Als de overige 21 woongelegenheden niet uiterlijk in 2020 op de erkenningskalender worden opgenomen, vervalt de voorafgaande vergunning voor deze woongelegenheden van rechtswege, zonder dat de huidige regelgeving voorziet in een mogelijkheid tot een verdere verlenging van de geldigheidsduur van de voorafgaande vergunning.

De verzoekende partijen herhalen waarom zij op korte termijn een beslissing moeten nemen die in elke mogelijke hypothese tot schade zal leiden en ernstige risico's inhoudt die van die aard zijn dat enkel een schorsing de nodige zekerheid kan bieden.

Tot slot zal de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen en de behandeling in een beroep tot nietigverklaring er toe leiden dat hangende de procedure voor uw Raad reeds een groot aantal aanvragen tot erkenning zullen worden ingediend en erkenningen zullen worden verleend voor de projecten die op de erkenningkalender werden geplaatst in 2015, 2016 en mogelijks zelfs 2017.

Indien de bestreden beslissingen in 2017 zouden worden vernietigd en vervolgens nieuwe beslissingen worden genomen omtrent de erkenningskalenders van 2015, 2016 of 2017, dan zullen de verzoekende partijen

op dat ogenblik niet in aanmerking komen voor opname op de erkenningskalender van 2015, 2016 of 2017 omdat zij de bouwwerken niet hebben opgestart zodat zij niet langer in aanmerking komen voor een retroactieve erkenning.

Er dient rekening te worden gehouden met de lange duur die vereist is voor de bouw van een woonzorgcentrum. De verzoekende partijen kunnen de eventuele nietigverklaring niet afwachten omdat de projecten dan niet meer op tijd in gebruik kunnen worden genomen omdat de bouwwerken niet gestart zijn.

7. De verwerende partij betoogt dat de zaak zich niet leent voor een prima facie procesvoering.

Volgens de verwerende partij lopen de verzoekende partijen een ondernemingsrisico dat zij dienen te aanvaarden. Zij slagen er niet in om aan te tonen dat de problemen waarmee zij geconfronteerd worden het normale ondernemingsrisico overschrijden. Er wordt niet voldoende boekhoudkundig en ander inzicht geboden om de weerslag van de problematiek te kunnen nagaan.

Zij meent dat het er louter om gaat dat de erkenningen niet meteen kunnen worden verkregen.

De verzoekende partijen tonen volgens haar niet aan dat zij ernstige schadelijke gevolgen oplopen door de annulatieprocedure af te wachten.

De verwerende partij verwijst naar arrest nr. 233.658 van de Raad van State van 28 januari 2016. Het deels toewijzen van erkenningskalenders voor een bepaald jaar leidt niet op een bewezen wijze tot een dergelijk gevolg dat de normale afhandeling van de annulatieprocedure niet zou kunnen worden afgewacht. Er wordt niet met concrete gegevens aangetoond dat het voortbestaan van de verzoekende partijen door deze eventuele complexiteit in het ondernemen, op korte termijn zou bedreigd zijn. Voorts dienden de verzoekende partijen

rekening te houden met het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 2013. Alsdan wisten de verzoekende partijen dat er een maximaal aantal woongelegenheden per jaar zou worden bepaald en dat er geen sprake was van een automatische toekenning van alle aangevraagde erkenningskalenders. Sindsdien kon men dus met enige behoedzaamheid het ondernemingsrisico beleven en inschatten.

Al evenmin wordt bewezen dat voorafgaande vergunningen zullen vervallen, integendeel, door de reglementair voorziene verlengingen tot eind december 2020, is daar minder dan ooit sprake van. Er wordt evenmin bewezen dat de stedenbouwkundige vergunningen zouden vervallen, laat staat dat dit definitief onherstelbaar zou zijn.

De verwerende partij wijst op de inspanningen die worden gedaan met betrekking tot de erkenningen en de precaire dossiers.

Zij stelt dat er geen sprake is van spoedeisendheid aangezien de problematiek zich situeert in 2017.

Met betrekking tot de gedane investeringen zet de verwerende partij uiteen dat niet wordt aangetoond dat dit op onherstelbare wijze het ondernemingsrisico zou overschrijden.

Met betrekking tot de woongelegenheden kortverblijf wordt evenmin aangetoond dat er een onherstelbaar nadeel wordt veroorzaakt.

Beoordeling

8. Een zaak is spoedeisend en dus vatbaar voor beoordeling in kort geding, zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt. Bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de

gewenste tijdspanne kan worden opgelost. Daaruit volgt dat het niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

Van een verzoekende partij wordt verwacht dat zij aan de zaak eigen, specifieke gegevens bijbrengt die in concreto aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Zij moet dus niet alleen aannemelijk maken dat zij een nadeel lijdt, zij moet dit ook concreet toelichten en uiteenzetten waarom daaraan dringend moet worden verholpen.

De onzekerheid en de onduidelijkheid die de verzoekende partijen aanvoeren kan op zich niet de spoedeisendheid verantwoorden. Het moeten afwachten van het normale procedureverloop in het kader van een beroep tot nietigverklaring maakt het onvermijdelijke lot uit van elke beroepsindiener en het staat aan de verzoekende partijen om aan te tonen dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring niet kunnen afwachten op straffe van zich in een toestand te bevinden met ernstige schadelijke gevolgen.

Een financieel verlies kan, behoudens tegenbewijs, worden hersteld na een annulatiearrest. Om de spoedeisendheid aan te tonen moeten de financiële gevolgen, zo zij concreet zijn aangetoond, in beginsel onomkeerbaar zijn. De omvang van een financieel en economisch nadeel moet dus, om een gebeurlijke schorsing te verantwoorden, dermate zijn dat verzoeker de duur die een annulatieprocedure in beslag neemt, niet zal kunnen overbruggen. Een verzoekende partij kan er zich niet toe beperken, wat dat betreft, te stellen dat zij dit nadeel lijdt, zonder enig gegeven te verstrekken omtrent het bestaan en de omvang ervan. De verzoekende partijen geven geen informatie omtrent hun vermogenstoestand, noch omtrent de weerslag van de beweerd verloren gegane investeringen op die toestand. Er kan uit de verstrekte toelichting niet worden afgeleid of de besteden beslissingen voor elk van de verzoekende partijen onomkeerbare en onherstelbare economische gevolgen met zich meebrengen.

De verzoekende partijen beweren dat zij een procedure ten gronde niet kunnen afwachten omdat zij de werken binnenkort - respectievelijk voor september of voor de zomer van 2016 - dienen aan te vatten om het verval van de stedenbouwkundige vergunning te voorkomen. Zij laten dus, zoals reeds gesteld, na in concreto aan te tonen in welke mate ook deze omstandigheid onomkeerbare gevolgen met zich brengt.

De verzoekende partijen maken evenmin aannemelijk dat de toekomstige moeilijkheden omtrent de opname in de toekomstige erkenningskalenders reëel zijn. Met loutere veronderstellingen, die een hypothetisch karakter hebben, kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van het spoedeisend karakter. Ter terechtzitting verklaart de raadsman van de verwerende partij dat er ook na 2020 een verlenging zal komen van de erkenningsaanvragen.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij ernstige schade en nadelen lijden ten gevolge van de bestreden beslissingen waarbij het resultaat van een procedure ten gronde niet kan worden afgewacht.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys